

κ.ά.): *Εἶναι ὠραία ἄστροι Ἀρκαδ. Αὐτὸς εἶναι ἄστροι Τριφυλ.*
Ἄστροι μου! (εἰρων.) Λάστ. Συνών. ἄστρη, ἄστρο 1.

2) Γυναικεῖον κόσμημα τοῦ στήθους Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

3) Χαρταετὸς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 4) Διαμέρισμα τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους χαρασσομένου σχήματος τῆς παιδιᾶς *καλόγερος* ἀντιτιθέμενον πρὸς ἕτερον διαμέρισμα λεγόμενον *φεγγάρι* Πελοπν. (Καπαρ.) 5) Πληθ. ἄστρια, ζυμαρικὸν κατ' ἀστρομόρφα τμημάτια Κέρκ. Συνών. ἄστράκι 3, ἀστρουλλάκι 3.

ἄστριακὸ τό, Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τῆς καταλ. -ιακό, δι' ἣν ἰδ. -ιακός.

1) Ἄστριακὸ 4, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Αὐτὸς ἔχει καλὸ ἄστριακὸ Παξ. Τόμου κἀνεῖς ἀβασκαθῆ, κρᾶζουν ἐμένα νὰ δόνε ξορκίσω, γιατί ὅλοι λένε πῶς ἔχω καλὸ ἄστριακὸ Ἀργυρᾶδ.*

2) Ἄστριακὸ 8, ὁ ἰδ., Παξ.: *Φρ. Εἶναι σ' ἄσκημο ἄστριακὸ (διατελεῖ ἐν ὄργῃ).*

ἄστρίγκωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀστρίγουτους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *στρίγκωτος <στρίγκωνω.

Ὁ μὴ κομβωθεῖς, ἐπὶ ἐνδύματος: *Μποῦστοις ἀστρίγουτους.*

ἄστριακὸ τό, πολλαχ. ἄστριακὸ Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. ἄστριακός.

1) Ἄστρον, ἀστερισμός, ζώδιον Θήρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

2) Ὁ χαρακτήρ ἐκάστου ἀνθρώπου, ὡς προδιοριζόμενος ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τῆς γεννήσεώς του Σίφν. κ.ά.: *Ἐν ἡταίριασε τ' ἀστριακό τῶνε (ἐπὶ συζύγων ἀσυμφώνου χαρακτήρος).* 3) Πεπρωμένον, μοῖρα, τύχη πολλαχ.: *Τό 'χει τ' ἀστριακό του (ἡ τύχη του τὸν προώρισεν οὕτως) πολλαχ. Τὸ ἀστριακό της ἦτανε νὰ πάρῃ πλούσιον ἄντρα Λεξ. Δημητρ. Τὸν πῆρε τ' ἀστριακό του (τὸν ἠνόνησεν ἡ τύχη του) Κύθν. Πελοπν. (Δημητσάν.) Ἐχει καλὸ ἀστριακό Ζάκ. Συνών. ἀστερικὸ 1. 4) Τὸ εὐοίωνον ἢ δυσοίωνον τῆς ἐμφανίσεως προσώπου τινὸς καθοριζόμενον ἐκάστοτε διὰ τῶν ἐπίθ. καλὸ ἢ κακὸ Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ.ά.) Κεφαλλ.: *Εἶχα καλὸ ἄστριακὸ ποῦ δῆκα Κεφαλλ. Μὴ τὸνε δάζης σίτι σου, γιατί ἔχει κακὸ ἀστριακό Κέρκ. Συνών. ἄστριακὸ 1, ποδαρικὸ. 5) Τὸ φάσμα, ἡ σκιά νεκροῦ Κεφαλλ.: *Τ' ἀστριακό του εἶν' ἐδῶ. 6) Ἡ κανονικὴ τοῦ βίου σειρά, τάξις Χίος (Νένητ.): Αὐτὸς ἔχει χαμένο τ' ἀστριακό του. 7) Νοῦς Χίος (Βολισσ.): *Χάνει τ' ἀστριακό του. 8) Πρόσκαιρος μανία προερχομένη, ὡς πιστεύεται, ἐξ ἐπιδράσεως τῶν ἀστέρων, ὑστερισμός, νευροπάθεια Θήρ.: *Τοῦ 'ρθε τ' ἀστριακό του Θήρ. Συνών. ἀστέρας 7, ἀστερικὸ 2, ἀστριακὸ 2.*****

9) Κεραυνὸς Κίμωλ. Κύθν.: *Ἦπεςε τ' ἀστριακό καὶ τὸν ἦκαψε. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραπή 2. 10) Σφοδρὸς ἄνεμος, ἀτμοσφαιρικὴ ταραχὴ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κουρ. Κύμ.) Μεγίστ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: *Ἐπιασε ἓνα ἀστριακό τσαὶ ὕστερα ἀρχίνησε τὸ 'στραφτωμπομπούνισμα Κουρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἐρωτόκρ. Δ 1827 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «καὶ κάμ' ἀντάρα καὶ βροχὴ κι ὁ οὐρανὸς μαυρίση... | καὶ τὰ στοιχεῖα ἀνεκατωθοῦν καὶ τ' ἀστριακά μανίσου» 11) Ζημία, κακὸν Βιθύν. Προπ. (Κύζ.): *Τ' ἀστριακό ποῦ μοῦ 'κανε! Βιθύν.***

ἄστρίμωχτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀστρούμωχτα Λεξ.

Δημητρ. ἀστρίμωχτα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀστρίμωχτος.

1) Ἄνευ συμπίεσεως ἐνθ' ἄν.: *Ὅλα τὰ ροῦχα χώρεσαν 'ς τὸ μπαούλο ἀστρίμωχτα. Χωρέσαμε ὅλοι 'ς τὸν καναπέ ἀστρίμωχτα. Βγήκαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ ἀστρίμωχτα πολ-*

λαχ. 2) Χωρὶς ἡθικὴν πίεσιν, χωρὶς ἐξαναγκασμὸν ἐνθ' ἄν.: Ἄστρίμωχτα ποτὲ δὲ μολογᾷ ὁ κλέφτης Λεξ. Δημητρ.

ἄστρίμωχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀστρούμωχτος Λεξ. Δημητρ. ἀστρίμωχτος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. στρίμωχτός.

1) Ὁ μὴ στριμωχθεῖς, ὁ μὴ συμπίεσθεις ἐν στενῷ χώρῳ ἢ ἐν συνωστισμῷ ἐνθ' ἄν.: *Ἄστρίμωχτα ροῦχα. Ταξιδέψαμε ἀστρίμωχοι. 2) Ὁ μὴ πιεσθεῖς ἡθικῶς, ὁ μὴ ἐξαναγκασθεῖς ἐνθ' ἄν.: Ὅσο τὸν ἀφίνεις ἀστρίμωχτο δὲ θὰ σὲ πληρώσῃ Λεξ. Δημητρ.*

ἄστρινος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀστρινός Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινος.

Ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἄστρον Λεξ. Δημητρ. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄνομα ἀνδρὸς Κάρπ., ὄνομα κριοῦ Λεξ. Βλαστ. Τὸ θηλ. Ἄστρινῆ ὄνομα προβατίνας Πελοπν. (Καστρ.) Ἄστρινῆ ὄνομα γυναικὸς Μακεδ. (Θεσσαλον.) Ἄστρινῶ ὄνομα γυναικὸς ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 3, 33.

ἄστρίτης ὁ, κοιν. ἀστρίτ'ς βόρ. ιδιώμ. ἀσίτ'ς Σαμοθρ. ἀστρίτας Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Παξ. κ.ά. ἀστρίτα Ὑσακων. ἀστρίτης Ἡπ. οὐστρίτης Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) κ.ά. ἀστρίτα ἡ, Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης. Πβ. τὸ ἀρχ. ἀστειρίας.

1) Ὁ ὄφις ἔχῃς ὁ ἀμμοδύτης (vipera ammodytes) τῆς οἰκογενείας τῶν ἐχιδνῶν (viperidae) κοιν.: *Ἐχει μάτια σὰν ἀστρίτης ἢ ἀστρίτη (ἔχει βλέμμα ζωηρὸν καὶ διαπεραστικὸν) πολλαχ. Ἐχει τὸ μάτι τ' ἀστρίτη Πελοπν. (Λάστ.) Τήραϊ σὰν τὸν οὐστρίτη Στρόπον. Μὲ τήραζ-ζε ἴδια τὸν ἀστρίτη Εὐβ. (Κουρ.) Ὁροῦρ ἐνι σὰν τὸν ἀστρίτα (βλέπει σὰν τὸν ἀστρίτη) Ὑσακων. Δὲν τὸ βλέπεις τί πονηρὰ ματάκια ποῦ τὰ 'χει; σὰν ἀστρίτες! ΠΝιρβάν. Ἡ ζωὴ τοῦ δρόμ. 33 Ὁχιὰ κι ἀστρίτης νὰ σὲ φάῃ! (ἀρᾶ) Πελοπν. (Αἶγ.) || Παροιμ. Ἄν σὲ δακώσω γὼ ἢ ὀχιὰ, | ἔχεις καὶ παρηγοριά, ἂν σὲ δακώσ' ὁ θεῖός μ' ἀστρίτης, | πάρτε φτυάρια καὶ ξινάρια Πελοπν. || Ἄσμ.*

Οἱ φίλοι φίδια γίνονται κι ἀστρίτες καὶ σὲ τρώνε αὐτόθ.

Φίδι νὰ φάῃ τὴ γλῶσσά τση κι ἀστρίτης τὴ λαλιά τση Ἰθάκ. — Ποίημα.

Θηλειὰ κι ἀστρίτης 'ς τὸ λαιμὸ τ' ἄγγο του πετραχήλι ΑΒαλαῶρ. Ἔργα 2, 89. Συνών. ἀμμοδύτης 3, ἀστρίτι, ἀστρίτσης, ἀστρίτσι 2, ἀστριτοσχιά, ἀστρογαλιά.

β) Ἐπιθετικ., ὁ ἔχων ζωηρὸν τὸ βλέμμα, εὐφυὲς Ἀθῆν. (παλαιότ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. (Λάστ.): Ἄσμ.

Ἦρθε μὴ ψηλὴ λιγνὴ, | ἀστρίτης καὶ φεγγίτης Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πβ. ἀνοιχτομμάτης. 2) Ὁ ὄφις ἐλαφὶς ἢ τετράρραβδος (elaphis quadrilineatus) τῆς οἰκογενείας τῶν κολουβριδῶν (colubridae) ἐνιαχ. [**]

ἄστρίτι τό, ἀμάρτ. ἀστρίτ' Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστρίτης.

Ἀστρίτης 1, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Μάγειροι, μαγειρέψετε τριῶν φιδιῶν κεφάλια, τῆς ὀχεντρας καὶ τ' ἀστριτιοῦ καὶ τῆς μονομερίδας.

ἄστρίτσης ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τῆς καταλ. -ίτσης.

Ἀστρίτης 1, ὁ ἰδ.

ἄστρίτσι τό, ἀστρίτσιν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀστρίτσι Ἡπ. (Δρόβιαν.) Κάρπ. κ.ά. ἀστρίτ' Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

